

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XV. Non omittendas mortificationes in paruis, & quam vtilis & Deo gratæ sint huiusmodi mortificationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

*Et animum & cimum, & reliquias quae
graviora sunt legis, iudicium & misericor-
diam & fidem. Hoc est in terminis ut dici-
mus, aliquos esse, qui omnem lapidē mo-
uent, ut se mortificent in rebus parvis mo-
menti, & nullius valoris, sed non tangūt
hulcos, nec ad interiora & viua perueni-
unt. Hoc vero praecipuum est quod mor-
tificandum est, videlicet illa passio, vitium,
inclinatio vel mala consuetudo, quae plus
in nobis dominatur, quae plus ad se tra-
hit, & maiori nos discrimini exponit, &
in maiores errores ducit. Experientia
nos docet, unumquemque in se solere sen-
tire, unum, duo vel tria, quae maius ei bel-
lum mouent & profectum impediunt, &
sunt causa sui interitus. Id ergo est id
quod quisque oculos dirigere debet, ut id
tollat & cum radice per mortificationem
euellat. Hincque mandari solet, ut de hoc
instituat examen particulare, & in hoc
praesertim insistatur in oratione: haec
enim maxima cuiusque necessitas est.*

CAPVT XV.

*Non omittendas mortificationes in
parvis, & quam viles & Deo gra-
tae sint huiusmodi mortifica-
tiones.*

Hoc curanda maiora, ut minora non
negligamus. Quod consiliū est con-
tra eos, qui paruas mortificationes omit-
tunt & nihili faciunt, eo quod minuta vi-
deantur, & nullum in iis profectū & per-
fectionē sitam esse. Qui magnus error est,
& ideo de eodē nos monet Seruator no-
ster in eadem reprehensione ad Scribas &
Pharisaeos, non enim reprehendebat eos,
quod curaret minuta illa, sed quia omit-
tebant res graues legis, sed addit statim
haec etiā fieri debere, dum dicit: *Hae oportet
facere & illa non omittere.* Sapias agi-
mus, quanti momenti sit, etiam paruorū
& minorum haberi rationē, & illa non
negligi, & sane tanti momenti est, ut sa-
pius de eo agi conueniat, ne tantum mali
nobis hoc accidat, ut per haec spatia in-
trare solet. Nunc solum de eo dicamus,

quod ad propositum nostrum facit, quae
sunt duo declaranda, quorū prius, quan-
tum boni in his mortificationib. situm sit
posterius quantum malū & damnū nobis
aduenire queat si illas negligamus, ut à
priori exordiamur: facile est intelligere,
quā grata Deo sint mortificationes, quā-
tumuis res ipsae paruae sint, & quanti va-
loris & meriti apud ipsum, quod in mor-
tificatione non tam attendendū id quod
fit à nobis, quam quod in eo propria vo-
luntate abnegamus & relinquimus. Hoc
enim proprie est se mortificare, & semet-
ipsum abnegare quod à nobis Christus
in Euangelio requirit. Propria ergo haec
voluntas tam negatur & relinquatur in
paruis quā in magnis, & aliquando etiā
plus, ut dum magis voluntati nostrae re-
pugnant, ut sapius re ipsa experimur nos
in paruis maiores difficultates, quam in
magnis sentire. Mortificatio enim (ut di-
ci, & quidem recte, solet) non tam consi-
stit in rebus, quam in voluntatis nostrae
repugnātia. Sic ut in omni mortificatio-
ne, quamuis fiat in re parua, offerimus &
sacrificamus Deo propriā voluntatē, ean-
dem eius amore negātes & posthabētes,
& ei dantes id quod nobis maxime carū
& preciosū est, nihil enim est, quod tantū
faciam⁹ & aestimemus ut propriā volun-
tatem, & eam dantes damus omnia.

S. Ambrosius ad propositū hoc magni
aestimā factū illud Dauid, quando in ca-
stris contra Philistinos excubans, teste
S. Scriptura: *Desiderauit & dixit: O si quis
daret mihi aquam de cisterna Bethlem,* quae
erat ex altera parte hostilis exercitus.
Quod audientes tres viri fortissimi per-
ruperūt castra hostiū, & attulerunt ei vas
plenum aqua ex illa cisterna. Et sacer
textus habet: *Qui noluit bibere, sed magis liba-
uit illā Domino* illam effundens. Res sane
magna & grāde sacrificiū offerre Deo sci-
phū aquae! S. Ambr. dicit magnū sacrificiū
fuisse & Deo multū acceptū, & sufficiebat
illud nobis referre S. Scripturam ut factū
heroicum Dauid, ut intelligatur magnū
fuisse. Quare vero magnū fuit? Scis qua-
re? S. Ambrosius rationem dat: *Vicit ergo*

Mat. 16. 24.

Tamen par-
uū quam in
magnis abne-
ganda volum⁹
146.Ambrosius in
Apolog. de
Dauid c. 7.
1. Paral. c. 12.
17.

NAM-

naturam, ut sciens non biberet. & exemplum de se præbuit, quo omnis exercitus tolerare suum disceret. Non tantum ciphum aquæ, sed & voluntatem obtulit, quæ est, quod quis Deo sacrificat & offert, dum se mortificat, quantumvis in parvis sit, ideoque magni valoris & Deo gratissimum est.

S. Gregorius ad hoc propositum apertius de eodem Dauid affert, ut & Ambrosius idem ponit. Secundo Regum libro narrat S. Scriptura, quod Dauid attulerit arcam testamenti ad suam civitatem Sion cum processu & solemnitate magna, & ut aliquibus locis apud nos plebs pro more habet, ut die festo Corporis Christi tripudia & saltationes suas exerceat ante venerabile Sacramentum; sic etiam credibile est (ait S. Gregorius) plebem tum pro more habuisse ista tripudia & saltationes facere ante arcam Dei. Hic ergo potentissimus & fortissimus Rex suæ autoritatis & maiestatis oblitus, & vestes regias exutus iungit se tripudiantibus, & cepit saltare, tripudiare & psallere. Hinc vxor eius Michol ait: *Quasi si nudetur vnus de scurris.* Non satis factum hoc Dauid, Gregorius mirari potest, & dicit: *Quid de eius factis ab aliis sentiatur, ignoro. Ego Dauid plus saltantē stupeo quam pugnantiem: sentiant alii quod volent, Dauid me plus mirari cogit quando illum video saltantem & tripudiantem ante arcam, quasi vnum ex plebe & infimo ordine, quam dum audio, eum lacerasse viros & leones, & quæ dum audio, quod funda strauerit gigantem Goliath, & vicerit Philistinus: Pugnando quippe hostes subdidit, saltando autē coram Domino semetipsum vincit, plus enim est se quam alios vincere.*

2. Reg. 6. 10.
& 1. Paral.
15. 29.
Generosus
& nobilissimus
est seipsum
vincere quæ
de hostibus
triumphare.

Magni semper
facienda
mortificatio.

Magni ergo has mortificationes faciamus, & nunquam vilipendamus, ne nobis eueniat, quod Michol, quæ facti Dauid pudebat, & contemnebat eum in corde suo, & præsentem obiurgauit: hinc à Deo sterilitate punita fuit, ut filios quam diu viueret, non habuerit. Vide ne causa tibi tam sterilitatis & ariditatis in oratione sit, quam in conuersatione cum

proximis, ut tibi illi non adsint, & verba tua illis adsint, & ideo non habeas filios spirituales. Non sit huius causa, quod verecunderis exercere paruas mortificationes, & non velle adire superiores cum minutis, eo quod tibi videatur res esse puerorum & nouitiorum, & similes ad te non pertinere. Et multo magis hæc precantimenda iis, qui reprehendant, quos violent his addictos, & ea exacte & perfecte obseruantes, arguentes quasi scrupulosos & valde minutos, & ut idem irridentes & subsannantes. Quod huiusmodi est, ut magno damno esse possit, & quod magnum cuique scrupulum iniicere debet. Quam recte Dauid respondit Michol: *Ante Dominum, qui elegit matrem tuam quam patrem tuum, & ludam, & vultior fiam, plusquam factus sum. & ero humilis in oculis meis, qui ridet & murmurat, me hinc non abstrahet.* O (dicit S. Bernardus) *bonus lusus, quo Michol irascitur, & Deus delectatur, bonus ludus, qui hominibus quidem ridiculum, sed Angelis pulcherrimum spectaculum præbuit.* Hanc ludum lufirille qui dicebat: *Spectaculum facti sumus mundo, & Angelis & hominibus.* Utamur ergo & nos hoc ludo, & nihil faciamus (dicit S. Bernardus) eos qui dicunt: *Ludamus ut illudamur.* Sic enim facientes erimus spectaculum, quod homines stupent, Angeli mirantur, & Deo valde gratum est.

CAPVT XVI.

De malo & damno proueniente ex contemptu mortificationum in paruis.

EX dictis facile intelligere est, quantum mali & damni nobis instare possit, si paruas mortificationes vilipendamus & negligamus. Quia non tam rem paruum & minutam inspicere debemus, in qua nos non mortificamus, quam non volumus voluntatem nostram abnegare & frangere amore Dei, etiam in parui momenti re. Aliud magnum & multa consideratione